

skalde være Tilfældet, at nogle Personer skalde træde op for Høiesteret som Advocater. Der er den Giendommelighed ved Høiesteretsproceduren, at Retten ikke lærer den Sag at kende, i hvilken den har at dømme, førend den bliver forelagt fra Advocaternes Side, at Retten ikke har nogen anden Kilde til sin Kundskab om Sagerne end netop den, som erholdes af Advocaternes mundtlige Foredrag og de Oplæsninger, som de lade foretage. Det maa dog være indlysende, at det under disse Omstændigheder er et overordentlig betroet Kald, som Advocaterne have. Man vil maaskee sige, at det jo er Parternes egen Sag, hvem de ville betroe sig til, og at, dersom de Personer, de vælge, ikke ere de anerkjendte dygtige Advocater, som have, men Andre, som ere mindre dygtige, saa er det Tab, som der paa Grund deraf maatte paaføres dem, Noget, de maae tilskrive sig selv. Jeg skal ikke opholde mig videre ved dette Raisonnement, skjøndt jeg vel troer, at der kunde være Afskilligt at bemærke derved; man kunde saaledes spørge, om det dog er saa aldeles rigtigt at betragte dette Forhold som en ganske privat Sag. Men der er et andet Hensyn, og det er Hensynet til, om Rettens Virksomhed ikke bliver hæmmet derved, og det forekommer mig da, at man maa kunne indsee, at dette let kunde blive Tilfældet, naar Høiesteretsagsførelsen i et betydeligt Omfang kom i Hænderne paa nogle Personer. Det ligger nemlig i, hvad jeg har anført om denne Procedurens Beskaffenhed, at Retten ikke seer sig istand til at forhindre en Advocat fra at procedere en Sag saa vidtløftigt, som det maatte behage ham, og at fremkomme med aldeles uvæsentlige Momenter, som Intet have med Sagen at gjøre. Det er ikke muligt for Høiesteret at gribe ind deri; men paa denne Maade bliver det muligt for En, der fører en Sag for Høiesteret, uden at der kan gøres det Mindste derimod, at forsinke Rettens Tid paa en Maade, som kan være meget utilbørlig, idet han kan trække en Sag ud i mange Dage, skjøndt den burde have været afgjort paa een Dag. Det forekommer mig, at man ikke vil kunne bestride, at dette kan udøve en ikke lidet hæmmende Indflydelse paa Rettens Virksomhed. Det forekommer mig nu, at man, naar man

vil reformere en enkelt Deel af, hvad der henhører til en heel Organisation, maa tage Hensyn til, hvilken Indflydelse denne Reform vil have paa de øvrige Dele af Organisationen, og jeg troer, at Alt, hvad der vedkommer Høiesteretsproceduren og Forhandlingen der, er et saadant Hele, at man vanskelig kan beregne Følgerne, naar man løsriver et enkelt Led og med Hensyn til det foretager en vilkaarlig Omformning. Jeg tilstaaer, at jeg ikke uden Betænkelighed kan forestille mig, hvorledes det vil gaae til, naar man til de Mange, der kunde have Øst til at underkaste sig Prøven ved Høiesteret, vilde give den Afgang, som dette Lovudkast aabner til at procedere paa Prøve. Jeg troer, at der paa denne Maade vilde komme en Mængde Sager ind for Høiesteret, som ellers paa ingen Maade vilde egne sig dertil, men som kun blive indbragte, fordi der er Nogle, der have Øst til at gjøre Prøve for Høiesteret. Med Hensyn til de Bestemmelser, der i Loven ere fastsatte, naar man vil gaae ind paa Lovens Tanke om Frigjørelse ogsaa af Høiesteretsagsføreren, de Bestemmelser nemlig, der ere givne med Hensyn til de Qualificationer, der da skulle være nødvendige til at blive Høiesteretsagsfører, kunde jeg under den anførte Forudsætning ikke Andet end være aldeles enig med den ærede første Tale. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at Udkastets Bestemmelser i den Henseende i ethvert Tilfælde ville blive forandrede, og jeg kan derfor ikke modtage nogen Argumentation fra det Indskrænkende i disse Bestemmelser imod, hvad jeg her har anført.

Jeg skal standse her, idet jeg ikke anseer det for rigtigt nu at gaae ind paa Udkastets Detailler. Der er dog en enkelt af disse, som jeg ikke kan unblade allerede nu at berøre, fordi den efter min Anskuelse indeholder en Indskrænkning i den nu bestaaende Frihed, som jeg ikke troer kan overholdes. Jeg sigter til Forbudet i § 9, hvorefter en Sagfører for Fremtiden, naar han er forhindret fra at give Møde, ikke maa lade møde ved en Anden, som han dertil i ethvert enkelt Tilfælde be- myndiger. Lovforslaget foreskriver navnlig, at han skal være nødsaget til enten at møde ved en anden Sagfører eller ved en autoriseret